

Vattenlås

Hon drömmer. Ibland är hon bara en skådespelare i amfiteatern som är hennes sovande skalle. Inatt kan hon nästan röra sig - men inte fritt, utan som i blytung sirap, som insvept i tyg. Långsamma skiftningar med eoner av ansträngning bakom, en strävhets av att inte riktigt kunna nå fram. Ett mörkt badrum, kroppen nedsänkt i vatten som känns som luft som känns som rymd. Badkarsljud av hud mot emalj. Vattnet går henne upp till näsan och att hålla munnen stängd känns som det viktigaste i världen, den obekväma känslan av fukt på överläppen får henne att vilja skrika men då skulle vattnet och det nattsvarta ljuset välla in, så händerna runt kanten kramar krampaktigt för att inte behöva ta reda på hur det känns att drunkna levande.

Väggen mittemot byter skepnad - från kaklade rutor, till ruiner, till en blank spegel som inte speglar henne själv utan någon som ser ut som om hon skulle kunna vara du. Någon form av amalgam mellan dubbelgångare och främling - en klon, men inte hennes.

Bakom henne skiftar vad som än var innan mot tomrum. Huvudet pressar mot badkarskanten för att inte glida neråt, men nu sveper vindar över hennes hårbotten och det låter som att det bakom den vita hårda väggen står en hel skog full av träd som brusar, fåglar som seglar på luftströmmarna. I spegeln sätter sig analogen upp och sträcker lustfyllt på de blöta armarna, vatten darrar och faller sedan ner i en kaskad när den ställer sig upp och ögonen ser ut som stjärnor i mörkret.

Ett snabbt kliv, och det är två kroppar i karet. En pressad mot botten, som fastsugen av ett vacuum - en ståendes ovanför, med fötterna obekvämt inpressade i den andres sidor. Droppar som diamanter i ett dånande tomrum, väta som omger och sväljer luften i hennes lungor. Ett kliv, två. Den främmande och så bekanta enheten av människa? som nästan lyser i det utomjordiska skenet står bredvid och understryker med sin frihet hennes fängslade tillstånd. Ett krampaktigt grepp är det enda som står mellan mörkret och intet. När varelsen böjer sig framåt är det som att hon dras ihop - kan kroppen spännas så här mycket utan att gå sönder? En smal hand doppas under vattenytan. Hon känner det som ett nästan fysiskt intrång. När vatten har samma temperatur som kroppen suddas gränserna mellan innanför och utanför ut.

Effekten av att ha något innanför huden tiodubblas när ett finger stryker över hennes revben. Fastlåst med näsan så knappt över vattenytan, oförmögen att göra mer än att flyta med de osynliga strömmar som tycks driva henne än framåt än bakåt som om de vore vågor, knogarna vitnade för att inte försvinna under ytan. Andningen det enda som i någon mån kan kontrolleras. Korta, ytliga andetag byts mot långa när handen vandrar upp mot bröstet som inte tyngs ner av något atmosfäriskt tryck. Hårda bröstvårtor ilar när en nagel skrapar över och hon måste fördubbla sitt grepp när rysningar fortplantar sig genom den sträckta kroppen. Fingertoppar smeker ömsomt nyper i hud som knottrat sig i förväntan, att hålla näsan över vattenytan är som att lyfta världen på sina axlar när fötterna spänns mot en kant som känns för långt borta. När handen långsamt utforskat hennes nyckelben, armveck, navel och höftben är dess sakta vandring genom krusigt hår en grym poesi - att sedan upptäcka hur varm hennes innersta skrymslen känns i kontrast mot vattnet som nu är en del av henne är en himmelsk uppenbarelse och hon slinter med handen. Vätan rusar in i hennes näsa och precis innan ögonen också svämmas över fastnar hon i ett grepp som inte ger något utrymme för oro.

Böjd över henne, balanserandes på kanten sitter vad det nu än är som har formen av dig. Mjuk hud som nästan lyser i icke-skenet, mjuka kurvor och vassa kanter. Ansikte höljt i skugga, ett fast tag under hennes nacke. Det lyfter henne, äntligen, ovanför ytan så att ett skakigt andetag kan dras genom munnen med de halvöppna blöta läpparna och det är en kall ilning som förlamande går genom kroppen och släpper på alla spända mekanismer som kämpat för kontroll. Armarna faller ner med ett plask och en aning av viktlöshet och tillit drar med sig sista chansen till autonoma rörelser när trötthet förbyts i avslappning. När den andra handen - var den där med henne hela tiden? - fortsätter sitt enträgna utforskande av de varmvåta veck som går hela vägen in till själen så darrar hon och själver, gnyr och skakar innan greppet runt hennes nacke hårdnar runt halsen och eggat till en fullkomlig övergivelse av egots kalla murar.

Mörkret faller över hennes form i badkaret, den natthöljda kvinnans gestalt pressar sitt ansikte mot henne och varm utandningsluft andas girigt in mellan särade läppar. Det bankar i tinningen nästan lika mycket som mellan benen, avhuggna inandningar får henne att brinna upp inifrån och liksom svart bomull täcker ögon som stirrar in i djupa stjärnor under svart hår innan greppet lossar, för ett ögonblick släpper henne fri och sedan med obevekliga fingrar i hårbotten pressar henne ner. Ner under ytan. Långt nedanför där botten borde, skulle vara och ner där sjögräs, galaxer och regnbågskimrande bubblor exploderar i ett klimax som rister genom hennes varelse likt en varm kniv genom smör.

Hon sätter sig upp med ett ryck, djupa andetag skär genom sommarnatten. Svetten har gått genom både nattlinne och lakan, det öppna fönstret släpper in kall morgonluft, måsskrik och havets kväva fuktighet - vågorna som brusar låter som åska och hon stänger beslutsamt innan hon slänger av sig det blöta plagget och rullar över till en torrare sida av sängen. Förbannandes gårdagens rödvin och nattduksbordets brist på alvedon sveper hon det halvfulla glas vatten som står på fönsterbrädan ovanför hennes huvud. Sömnen kryper över henne igen så fort huvudet läggs mot kudden medans klibbiga lår skaver mot varandra. Hon kommer vakna med en vag träningsvärk i kroppen och en hunger som inte kan tillfredsställas av brunch -
utan ett minne av nattens halvydränkta fantasier.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nypon med Poeter.se id #19513 innehar upphovsrätten